

Fotografia de Kees Molenaar

Jo sóc la veu que ha après a dir el que calla.

MANEL MARÍ

— Va per tu, amic —

~.~

Vam construir una esquerdada
i en vam dir tots: l'horitzó.
Ara que mar i cel trenca...

~.~

Hi ha carrerons, carrers,
avingudes, vials, carreteres.
Rambles, rondes, travesseres,
veredes, un passeig, atzucacs.
Hi ha camins, senders, drecceres,
corriols, caminals, viaranys.
Rumbs, itineraris, trajectes,
rutes, periples, trencalls.
Ara, de tornada, no cap.
[Per a Isidre, en resposta diacrònica]

~.~

Preferir els arbres
per estimar-te dins,
tan lluny. Preferir
les flors, saber-les
ulls en silenci.

~.~

Encongida, però neta,
la nit estesa al terrat.

~.~

No vénen de fer l'amor,
ni pel carrer corren ara
a fer-lo, aquests rostres
de pluja sense paraigua.

~.~

Sempre les esperes,
les esperes, les esperes.
I després fem tard
amb una rosa a la mà.

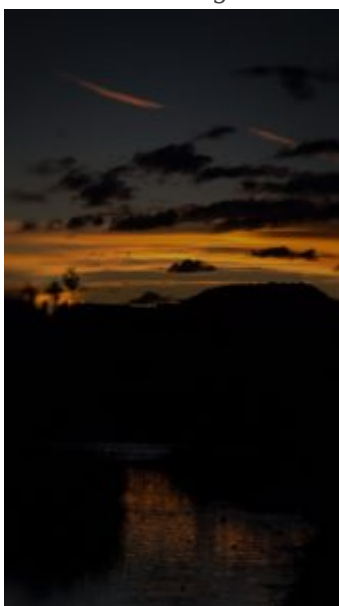
~.~

Dormen —les Restes.
Fins que perboquin
Somni i Pous ploguin
entre les Reixes.

~.~

Qui poguera
córrer l'aigua.
Córrer l'aigua

a poqueta nit,
a trenc d'alba,
com feia l'avi
o com el pare,
per regar l'hort.
Hem perdut
córrer l'aigua.

~.~

La nit en blanc no és blanca,
ni és nua si es despulla,
però l'insomni es fa a pèl.
Com tremola a l'arrel
per la branca la fulla
que només vetlla el vent.

~.~

Entre lletra i lletra, immaculats,
en silenci, com forats, els noms
es descavalquen els uns als altres.
Els llavis de qui? I per quins móns?

Estima els silencis guanyats
on les paraules s'ignoraven.

[#TomWaits](#)

~.~

Un peix de plata,
ert sota el gel,
boqueja embriac:
mira quin cel!
Estrella al bec,
un colom blanc
deixa un regal
al cap d'un Mag:
no sabeu quin
pare té el nat!
Gaspar, Melcior,
feu-me un retuit:
mirra no en tinc
per tant d'amor.
Sóc Baltasar
i m'he fugat,
cec en la nit.

~.~

Dona'm un rajolí de vi,
pren-me'n un de mar.

~.~

L'or de la llum.
Branques arrels.
Nat dins la fulla,
el meu arbre
nadalenc.

~.~

Guants als ulls, dits invisibles
de carícies absents com dolces
memòries de passamaneria.

~.~

Ajupint-se, un ull et cega i sotja.
Una vesprada desfent-se a molles.
Farines fòssils, forn fugaç, foc
final al fons brulent de la cova.
Posta rasant de les nits precoces,
l'ou ferrat d'un déu, morint-se d'hora.

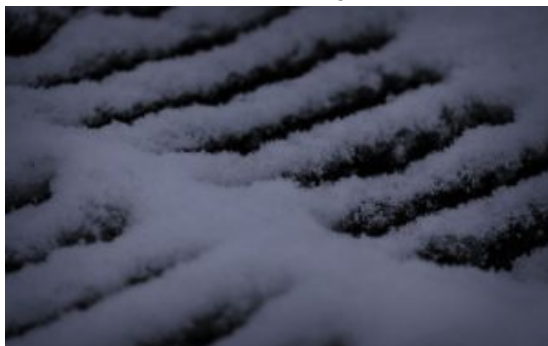
~.~

Diumenge d'advent,
cull algunes fulles
abans que el vent.

~.~

També el silenci
de la neu cau
com una destrat.
So de cendra,
quin foc mut
tocar l'arpa
de les costelles
i fer-ne llenya.

~.~

Mira, mor
una estrella
mentre escures
el sucre d'una petita
cullera de te.
Després diràs
que no és dolça
la llum.

~.~

Abans era l'esternut
de ningú al saló, silenci
d'absència amb ressò.
Després passa. Però
tindre damunt el terrat
té això: nota suspesa,

una gota de pluja toca
un fil d'estendre, lleu,
i de sobte t'abandona.

~.~

carícia olor
color remor
del gris

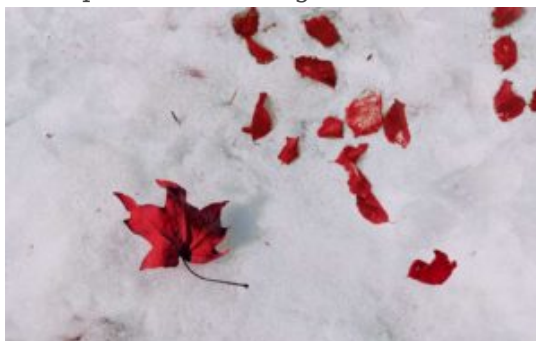
~.~

Un dia de tardor,
desemmandrint,
el guant busca la mà
La carícia que retinc
s'escorcolla els dits,
n'arrecera el tacte
i se'n recorda: cinc.

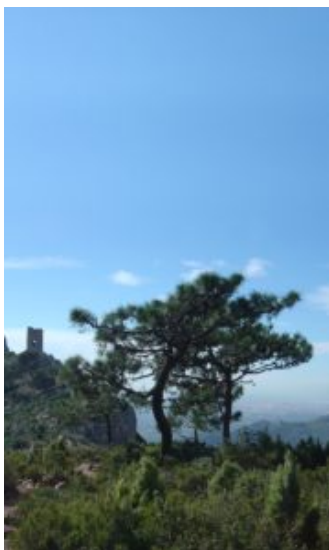
~.~

Vam ser fulles caigudes
com soldats d'una guerra
que no guanyarà ni l'hivern.
Amb panderetes faran veure
que no hi ha sang sota la neu.

~.~

La muntanya i aquest cel
i aquest pi despert al mig.
Cap desgana. Cap recel.
Tot és ara i tot desig.

~.~

El vagó no es mou
i l'estació marxa.
On és l'andana?
On les besades?
On les fulles mortes
caigudes a les vies?
Quin temps aquest,
que assassina
els maquinistes?

~.~

Recorda el de l'aigua
i oblida el de la set.
Aquest era el camí.
I t'ofeguen records
assedegada d'oblit.
Silenci serè, et seré
riu. Riu.

~.~

El vostre vent em miola
i el meu amor és peix.
Tardor sóc, una sola
flor que d'absent ja creix.
Mar miol de caragola,
cada fulla es marceix.
Vent em sobra, i cabriola.
Qui ara mor, demà neix.

~.~

D'un plor sec
també el riu
se'n nodreix.
Nu de tot,
niu de llamp,
l'arbre beu
fulles d'or
a les rels.
D'un plor sec
toca el vent
violoncels.

~.~

Gotes de pluja
en temps de sequera
afuen estalactites
només al cor.
O és Déu, llançant
lianes d'aigua
on només la pena
sap enfilarse.

~.~

Quin silenci
més bell, tot
camins d'anada.

~.~

I l'orfe orfebre, d'or
pobre i ric de febre,
que es dona tot
sense rebre i passa
gana i dorm al vespre,
i l'aire es menja
amb sal i pebre.

~.~

El suspens de la fulla en suspensió.